

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

SUMAR :

Efectele apelului Ministerului Public în privința condamnării sau achitărei prevenitului. Dacă apelul a minima profită sau nu inculpatului. (Controversă), de d-l D. Alexandrescu;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de Casație secțiunea I : Al. Iacovache cu Ministerul de Finanțe ;

Curtea de Casație s. II : Minovič & Löbel cu A. G. Vișoreanu cu o Adnotație de d-l Victor Al. Duculescu ;

Curtea de apel din Iași s. II. Ion Calmunsky cu Nuhăm Cuten (Calomnie) ;

Judecătoria ocol. Huși : Iancu Aisman cu Pavel Ciobanu, cu o Adnotație, de d-l C. N. Toneanu ;

Procedura verificării creanțelor în materie de faliment (Răspuns d-lui Al. Negrescu), de d-l Corneliu Botez.

Informațiuni.—Bibliografie.

Efectele apelului Ministerului public în privința condamnării sau achitărei prevenitului.—Dacă apelul a minima profită, sau nu, inculpatului (Controversă.)

Apelul ministerului public este indefinit sau nelimitat în obiectul său, sau a minima (a minima poena ad majorem⁽¹⁾). Apelul nelimitat pune din nou în chestiune, înaintea judecătorilor instanței de a doua, tot ceea-ce a fost supus primilor judecători, atât în sarcina cât și favoarea prevenitului. Acest punct nu suferă nici o îndoială⁽²⁾.

În apel, inculpatul nu poate fi judecat pentru un fapt nou, care n'a fost supus judecătorei primei instanțe, însă Curtea poate, mai cu seamă după apelul ministerului public, să schimbe calificarea de la prima instanță⁽³⁾.

Dar dacă instanțele de fond sunt în drept să

(1) Ministerul public ar putea face apel și a maxima, cerând micșorarea pedepsei dată de primii judecători, sau achitarea ori absolvirea condamnatului, pentru-că interesul societății este de a se distribui o bună justiție penală. Cpr. Ortolan, *Éléments de dr. pénal*, II, 2348.—Ministerul public a fost înființat în Țara românească prin Regul. organic (art. 217 urm.) iar în Moldova, prin legea din 26 Martie 1862. Veđi Apendicele de la finele colecției (Codul procurorilor). Veđi și t. VII a Comentariilor noastre, p. 622, nota 2.

(2) Veđi Répert. Sirey, *Appel (mat. répressive)*, 1011, și autoritățile citate acolo.

(3) Cpr. C. Galați și București, *Dreptul* din 1898, No. 8 și din 1899, No. 39. Veđi și t. VII a Comentariilor noastre, p. 595, nota 1. Cpr. și Pand. fr., *Appel correctionnel*, 588 urm., 750 urm., 923 urm.

schimbe calificarea primitivă a faptului, ele trebuie să se întemeieze pe aceleași fapte, care au fost propuse și discutate, iar nu pe alte fapte, asupra cărora inculpatul n'a fost deșteptat ca să se apere⁽⁴⁾. În ori-ce caz, nici procurorul, nici partea civilă, nu se pot plânge de schimbarea calificării faptului, ci numai condamnatul⁽⁵⁾.

Din faptul că apelul nelimitat al ministerului public pune din nou cauza în desbateri, atât doctrina cât și jurisprudența conchid, cu drept cuvânt, că, în urma unui atare apel și ori-care ar fi concludsiile ministerului public, Curtea sau tribunalul judecând ca instanțe de apel, poate să pronunțe o pedeapsă mai mică de cât cea pronunțată de primii judecători, și chiar să achite pe prevenit. Cu alte cuvinte, apelul nelimitat al ministerului public profită atât Societății cât și inculpatului⁽⁶⁾; pentru că el ocrotește toate interesele, afară de acele ale părții civile; de unde și conclusia foarte juridică că dacă prevenitul a fost condamnat la despăgubiri civile și n'a făcut apel, Curtea n'ar putea, fără a viola autoritatea lucrului judecat, să'l descarce de ori-ce răspundere civilă, numai după apelul ministerului public⁽⁷⁾.

(4) Cas. rom. Bulet. S. II, 1899, p. 444 și 59). Cas. fr. Sirey, 89. 1. 397.

(5) Cas. rom. Bulet. S. II, 1900, p. 52 (decisie la care am luat și noi parte).

(6) Veđi F. Hélie, *Instruct. criminelle*, VI, 3043. Répert. Sirey, V^o cit., 1030 urm. Le Sellyer, *Tr. de l'exercice et de l'extinction des actions publique et prinée*, I, 129, 130. Garraud, *Pr. de dr. criminel* (ed. a 7-a, 1901), 595, p. 813. Pand. fr., V^o cit., 904

(7) Cpr. C. Paris. D. P. 93. 2. 490.—În sens invers, Curtea n'ar putea, să mărească pedeapsa condamnatului, nici să condamne pe un prevenit achitat în prima instanță, fără apelul ministerului public, principii care erau admise și sub vechiul Cod de procedură criminală a Țării românești (art. 155, 156). Cpr. Cas. rom. Bulet. 1862, p. 33.—Prin excepție, însă, și derogare de la dreptul comun, în materie de delict judecate în prima instanță de judecătorii de ocoale, apelul părții civile pune în mișcare acțiunea publică, investind pe tribunal cu dreptul de a se pronunța și asupra pedepsei (art. 73 L. judec. de ocoale din 1896), putând s'o agraveze, independent de împrejurarea dacă ministerul public a făcut, sau nu, apel, sau l'a declarat prea târziu. Prezența ministerului public pentru constituirea tribunalului este însă, în toate

Presupunând însă că ministerul public a făcut apel *a minimă*, adică în scopul de a se mări pedeapsa dată de primii judecători, chestiunea este de a se ști dacă acest apel folosește condamnatului; dacă, cu alte cuvinte, el poate fi achitat numai după acest apel, fără ca să existe apel din partea lui.

S'a ști că prin apelul *a minimă*, ministerul public nu tinde de cât la mărirea pedepsei și că, după cum instanța de apel nu poate să agraveze pedeapsa, fără apelul ministerului public⁽⁸⁾, tot astfel, ea nu poate s'o micșoreze, sau s'o șteargă cu totul fără apelul condamnatului⁽⁹⁾.

Această soluție este inadmisibilă; în adevăr, apelul ministerului public, ori care ar fi motivele sale, investește pe Curte cu dreptul absolut de a aprecia acțiunea publică în întregimea ei. Ministerul public lucrând într'un interes social, acest interes se opune la confirmarea unei hotărâri care ar condamna pe un nevinovat.

«Considerând, și foarte bine, în această privință, Curtea de casație din Franța (4 Martie 1825), că, dacă după apelul părții civile sau a prevenitului, în lipsa apelului ministerului public, Curtea nu poate să agraveze pedeapsa pronunțată de primii judecători, cauza este că acest apel nu intervine de cât într'un interes civil sau pur privat, tăcerea ministerului public arătând în de ajuns că societatea nu are nici un interes în cauză; pe când, din contra, de câte-ori ministerul public a făcut, apel, cauza este din nou pusă în judecată, independent dacă partea civilă și prevenitul au făcut, sau n'au făcut apel; pentru-că ministerul public lucrează într'un interes social și a unei bune administrațiuni a justiției; apelul lui trebuie, deci, să folosească atât prevenitului, dacă el a fost pe nedrept condamnat, cât și societății⁽¹⁰⁾, dacă

cazurile, obligatorie. Cas. rom. Bulet. S. II, 1895, p. 848.—In ori-ce caz, art. 73 din legea judec. de ocoale, constituind o derogare de la dreptul comun, și după părerea noastră, chiar o anomalie, nu se aplică la contravențiile polițienești, textul derogator de la dreptul comun nevorbind de cât de delict. *Exceptionne sunt strictissimæ interpretationis*. V. t. VII a Comentariilor noastre, p. 606, *ad notam*. Cpr. și C. Botez, *Cod. de ședință al judec. de pace*, p. 327, nota 2.

(8) Cpr. Cas. rom. Bulet. s-a II, 1874, p. 80. Cas. fr. D. P. 82.1 483. D. P. 59.1.477. F. Hélie, *op. cit.*, VI, 3035. Pand. fr., *Appel correctionnel*, 751 urm.

(9) Veđi Le Sellyer, *op. cit.*, I, 131 și *Droit criminel*, II, 438. Merlin, *Quest. de droit*, V^o Appel, § 5. Bourguignon, *Jurisp. des Codes criminels*, I, art. 202, pag. 456, No. 8. Carnot, *Comment. sur le C. pénal*, observ. adițion. asupra art. 202. Legraverend, *Tr. de la législ. criminelle*, II, p. 398. Rodière, *Elém. de pr. criminelle*, p. 369, 370. Boitard, *Leçons de dr. criminel*, 723, p. 653 (ed. a 9-a din 1867), etc.

(10) In corpur acestei decizii nu se vorbește de societate, ci de *vindictă publică*. Aceste cuvinte ar trebui însă isgonite din limba juridică, pentru-că Societatea nu trebuie să-și răsbune nici-o dată.

ea n'a fost satisfăcută; fiind că el emană de la magistratul instituit de Rege, isvorul ori-cărei dreptăți, atât pentru a face ca legea să fie cu sfințenie aplicată și drepturile fie-cărui respectate, cât și pentru a descoperi și urmări crimele și delicturile;— Considerând că ar fi cu desăvârșire contrar ordinii publice și unei bune distribuirii a justiției ca un cetățean să fie condamnat la o pedeapsă gravă, atunci când faptele ce-i se impută n'ar constitui nici crimă, nici delict, sau ar constitui o simplă contravenție polițienească, pe care legea o pedepsește cu o pedeapsă inferioară acelei ce-i fusese aplicată, etc.»⁽¹¹⁾

Acestea sunt adevăratele principii, și ele au fost consacrate prin o decizie recentă a Curței din Iași⁽¹²⁾.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția. I

Audiența de la 29 Noembrie 1902

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Consilier

Al. Iacovache cu Ministerul de Finanțe

Timbru. — Taxă de înregistrare. — Dotă. — Donațiuni. — Scutire de taxă de înregistrare. — Casuri de scutire. — Inzestrarea unei fele. — Liberalitatea făcută de ascendenții unui băiat prin contractul de căsătorie sau în vederea căsătoriei. — Suprataxa de 3% — Donațiunea unui venit mensual. — (Art. 46 și 47 din legea timbrului).

1. După dispozițiile art. 47 din legea timbrului, inzestrările și donațiile cu titlu de dotă, de ori ce bunuri imobile sau mobile, în linie descendentă, sunt scutite de taxa de înregistrare.

Această scutire este o excepție la principiul general pus de art. 46 din aceeași lege, care impune la taxa de înregistrare succesiunile, donațiile de ori-ce bunuri și ori-ce alle liberalități între vii, și ca atare nu se poate întinde, prin interpretare, și la alte casuri.

Ast-fel, prin sus menționatul art. 47, sculindu-se de taxă inzestrările și donațiile cu titlu de dotă, în linie descendentă, rezultă de aci că numai dota constituită în această linie, cu caracterul ei juridic, ast-fel cum e definită prin

(11) Sirey, *Recueil général des lois et des arrêts*, VIII (anii 1825-1827), I, p. 65 și Sirey, 43. 1. 668. Sirey, 76. 1. 288. Veđi în acelaș sens: Trébutien, *Cours élément de dr. criminel*, II, 685, p. 582, 583 (ed. a 2-a, 1834). F. Hélie, *Instruct. criminelle*, VI, 3043. Griolet, *Autorité de la chose jugée*, p. 298. Garraud, *op. cit.*, p. 813, nota 2 (ed. a 7-a). Morin, *Répert. de dr. criminel*, V^o Appel, No. 37 și *Dictionn. de dr. criminel*, eod. V^o p. 63, Berriat St. Prix, *Procéd. des trib. correctionnels*, II, 1140. Villey, *Pr. de dr. criminel*, p. 428, n. 3. Pand. fr., *Appel correctionnel*, 943 urm. Pand. Belges, *Appel pénal*, 433 urm. Répert. Sirey, *Appel (mat. répressive)*, 1059 urm.

(12) Veđi *Dreptul* din 1903, No. 7.

Codul civil, adică dota constituită unei fete, este scutită de taxa de înregistrare, iar nu orî ce altă liberalitate făcută de ascendenții unui băiat prin contractul de căsătorie sau în vederea căsătoriei.

2. Donațiunea unui venit mensual nu poate fi considerată ca un capital producător de venit, fiind prin sine însăși un venit ca o rentă, astfel că o asemenea donațiune nu poate fi impusă la suprataxa de înregistrare 3% prevăzută de art. 46 din legea timbrului.

Decisiunea 447/902. — Casată decisiunea Curții de apel din București, s. III, No. 215/901 după recursul făcut de Al. Iacovache în proces cu Ministerul de finanțe.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier C. Oeconomu ;

Pe d-l avocat C. Arion în desvoltarea motivelor de casare ; și

Pe d-l avocat St. Negulescu, din partea Statului în combateri.

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare :

«Violarea art. 47 al. 1 din legea timbrului din 1900. Din decisiunea Curții de apel București, s. III, No. 215/901 rezultă că art. 47 al. 1 este aplicabil numai donațiilor lor prin acte constitutive de dotă, iar nu tuturor înzestrărilor făcute soților (bărbați sau femei).

«Cuvântul înzestrare într'un sens larg se aplică la orî-ce donațiune făcută în favoarea unui viitor soț sau unei viitoare soții.

«Făcând aceasta, Curtea violează și textul art. 47 al. 1, care vorbește de înzestrări în genere și spiritul său care este de a ocroti orî-ce donațiune făcută în favoarea căsătoriei, aceasta în scop de a înlesni însăși căsătoria».

Considerând că după dispozițiunile art. 47 din legea timbrului, înzestrările și donațiunile cu titlul de dotă, de orî-ce bunuri imobile sau mobile, în linie descendentă, sunt scutite de taxe ;

Considerând că prin acest articol legiuitorul creând o excepțiune la principiul general, ce-l pune în precedentul art. 46, prin care impune la taxa de înregistrare, succesiunile, donațiunile de orî-ce bunuri și orî ce alte liberalități între vii, această excepțiune nu se poate întinde prin interpretare, și la alte cazuri ;

Considerând că prin sus citatul art. 47, scutindu-se de taxă înzestrările și donațiunile cu titlu de dotă, în linie descendentă, rezultă de aci, că numai dota constituită în această linie, cu caracterul ei juridic, astfel cum e definită prin Codul civil, adică dota constituită unei fete, este scutită de taxa de înregistrare, iar nu și orî-ce altă liberalitate făcută de ascendenții unui băiat prin contractul de căsătorie sau în vederea căsătoriei ;

Considerând că astfel fiind, și într un specie, este vorba de donațiunea unui venit anual de 12000 lei, plătit câte 1000 lei pe lună, făcută recurentului Al. Iacovache, prin contractul de căsătorie de către părintele său N. Iacovache, donațiune care nu poate fi considerată ca dotă în sensul Codului civil, această donațiune intră în cazul general prevăzută de art. 46 din legea timbrului și ca atare este supusă la taxă conform acestui text de lege ;

Că, prin urmare, sus arătatul mijloc de casare e neîntemeiat.

Asupra motivului al II-lea :

«Violarea art. 46 al. 7 comb. cu art. 62 litera h din legea timbrului din 1900. Curtea asimilează donațiunea mea cu renta viageră și apreciind că renta viageră ar fi isbită și de supra taxa de 3% a art. 46 al. 7, supune la această supra taxă și donațiunea venitului de 1000 lei mensual făcută mie de părintele meu la căsătorie.

«Curtea comite, credem, o indoită eroare.

a) Art. 46 al. 7 nu supune la supra taxa de 3% de cât averea mobilă producătoare de venit. Renta viageră nu se poate considera ca o avere producând venit, de oare-ce din esența ei, ea însăși este un venit.

b) Dar în nici un cas donațiunea ce am primit la căsătorie nu poate fi asimilată cu o rentă viageră, al cărui caracter juridic este de a dura cât și viața beneficantului ; pe cât timp în specie venitul de 1000 lei mensual avea să dureze cât va trăi constituitorul.

«Contractul de donațiune 'mi dă o simplă creanță contra tatălui meu, creanță care ea însăși fiind un venit nu se poate considera ca un capital care ar fi susceptibil de a produce venit. Legiuitorul n'a avut alt scop de cât a isbi capitalul mobilă.

«Curtea, așa dar, dă o greșită interpretare textelor sus citate».

Considerând că legea timbrului, prin art. 46 al. 7, supune la o supra taxă de 3%, orî ce avere mobilă producătoare de venit ;

Considerând că donațiunea unui venit mensual, nu poate fi considerată ca un capital producător de venit, fiind chiar prin sine însăși un venit ca o rentă ;

Că, prin urmare, o asemenea donațiune, nu poate fi impusă la supra taxa de 3% prevăzută de sus citatul art. 46 al. 7 ;

Considerând că, astfel fiind, când Curtea de fond, prin decisiunea atacată azi cu recurs, hotărăsește că bine administrația financiară a impus donațiunea despre care este vorba la supra taxă de 3% în baza art. 46 al. 7, prin aceasta a violat și interpretat rău dispozițiunile acestui text de lege ;

Că prin urmare acest al doilea mijloc de casare, este întemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge ca neîntemeiat primul motiv și casează numai în ceea-ce privește al doilea motiv.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 5 Februarie 1903

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Minovici & Löbel cu A. C. Vișoreanu

Cambie.—Apel.—Efectul devolutiv al apelului.—Până unde merge ? —Dacă instanța poate ajunge la respingerea apelului chiar în lipsa intimatului.—(Art. 3-6 și urm. Pr. civ.)

Prin simplul apel al cui-va contra unei hotărîri, când în ziua judecătorești numai apelantul e față, hotărîrea apelată nu dispore și apelul n'are a fi admis, de cât numai dacă apelantul va fi fost în stare de a demonstra neîntemeierea hotărîrii apelate.

Ast-fel, în cazul când judele de ocol a pronunțat cartea de judecată pe temeiul unei cambii protestate, părătul, făcând apel, urmează neapărat să facă dovada liberațiunii sumei la care fusese obligat, chiar în lipsa intimatului.

Decisia 59/903. — Casată sentința Trib. Dolj, secția comercială și de notariat cu No. 202/902 în urma recursului făcut de Minovici & Löbel în proces cu A. C. Vișoreanu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Ch. Pherichide;

Pe d-l avocat Victor Al. Duculescu în desvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat Vișoreanu intimat, în combăterii.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

„Exces de putere, nemotivare, violare și rea interpretare a art. 326 și urm. din Pr. civ. relative la efectele apelului. În adevăr Tribunalul Dolj crede că de și d-l Vișoreanu e obligat în baza unei cambii protestate să neplătească o sumă de bani, totuși atunci când d-sa face apel, nu e obligat să facă dovada liberațiunii sumei la a cărei plată fusese obligat, ci că noi am fi datorii să facem din nou dovadă că datorește.

„U alte cuvinte, Tribunalul, printr'o stranie interpretare a efectului devolutiv al apelului în loc să oblige pe apelant să dovedească că a achitat suma la care fusese obligat la prima instanță așa precum trebuia să facă, se mulțumește cu afirmațiunea nedovedită că numai datorește nimic, făcută de apelant și admite apelul în lipsa noastră, pe motiv că nouă ne ar încumba din nou să facem dovada datoriei.

„Orî Trib. Dolj procedând în modul acesta violează și interpretă rău articolele sus citate, comițând în același timp un manifest exces de putere“.

Având în vedere sentința supusă recursului, din care rezultă că, pârâțul Vișoreanu fiind condamnat la judele de ocol la plata unei sume de 1210 lei, pe temeiul unei cambii, a făcut apel, iar Tribunalul, în lipsa părții reclamante, a admis apelul, apărând pe pârât de plata sumei la care era condamnat;

Considerând că se constată că judele de ocol a pronunțat cartea condamnatoare, pe temeiul unei cambii protestate; că, în asemenea condițiuni, pârâțul făcând apel, urma neapărat ca, în instanța de apel, chiar în lipsa părții reclamante, să facă dovada liberațiunii de suma la care fusese condamnat, cas numai în care putea fi apărat de plata acestei sume;

Considerând că ast-fel fiind, când Tribunalul, pentru a respinge reclamațiunea reclamantului făcută la prima instanță, se întemeiază numai pe lipsa sa de la înfațișare, cum și pe afirmațiunea pârâțului că nu ar datora nimic reclamantului, de și condamnățiunea se întemeiază pe o cambie protestată prin acesta nesocotește și interpretă greșit dispozițiunile art. 326 și următorii din Proc. civilă;

Că, dacă Tribunalul crede că soluția la care ajunge s'ar impune prin efectele devolutive ale apelului, acesta e un absolut *non sens*, fiind-că prin simplul apel al cui-va contra unei hotărîri, când în ziua judecâței numai apelantul e față, hotărîrea apelată nu dispere și apelul n'are a fi admis, de cât numai dacă apelantul va fi fost în stare de a demonstra netemeinicia cărței de judecată apelată, iar în lipsa unei asemenea demonstrațiuni, apelul nu poate să producă nici un efect și cartea de judecată apelată, trebuie să rămâe nereformată;

Că, prin urmare, motivul e întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Adnotație. — Soluțiunea de mai sus a Inaltei Curți este juridică și equitabilă din toate punctele de vedere, față cu modul cum era rezolvată până acum cestiunea de a se ști, până unde merge efectul devolutiv al apelului, de către unele instanțe judiciare din țară.

În adevăr, până acum mai toate tribunalele și Curțile de apel, cel puțin Curtea de apel din Galați, socoteau că simplul fapt al facerii apelului avea

de efect a face să înceteze efectele sentinței apelate, care cădea cu totul prin facerea apelului, probă următoarea jurisprudență din 1895: „Prin efectul devolutiv al apelului, Curtea de apel fiind investită cu aceeași plenitudine de jurisdicțiune de fapt și de drept, ca și Tribunalul de prima instanță, într'o acțiune în resiliere de contract pentru neplata prețului, chiar dacă Tribunalul a resiliat contractul, după ce mai întâiu acordase un termen, această sentință *cădend prin facerea apelului*, contractul subsistă și debitorul poate să-l execute în timpul instanței de apel sau să obțină un termen de grație de la această instanță (!).

Orî-ce se întâmplă? Din o împrejurare oarecare se putea ca intimatul din apel să nu se poată presenta, fie prin faptul că a uitat termenul de înfațișare, fie din alte împrejurări și atunci, Tribunalul sau Curtea, admiteau apelul cum e în speța ce adnotăm, bazându-se pe faptul neprezentării în instanță a intimatului și pe alegațiunea făcută de apelant, când era vorba de o sumă de bani datorită, că nu se datorește nimic, și motivarea era lesne de făcut: apelul fiind devolutiv de instanță și repunând lucrurile în starea primitivă, urmează ca intimatul să facă din nou dovada datoriei, și cum el nu se presintă, hotărîrea prima dată a fi reformată și apelul admis.

Se uita, cu alte cuvinte, că, prin efectul devolutiv al apelului, nu se înțelege de cât că se repun din nou în discuțiune faptele judecate și se pot din nou administra în fapt probe ce nu sa administrat la prima instanță. Se trecea încă, ce e mai mult, și peste faptul că, o hotărîre obținută, bună sau rea, nu cade prin simplul fapt al apelului, și că „*reus*“ de la prima instanță devine „*actor*“ în apel, și lui i încumbă sarcina de a arăta că rău cartea de judecată a fost dată, și să obțină reformarea ei.

Dar unde lucrul devenea mai grav în vechea teorie, era în materie de cambie, unde dreptul de opoziție fiind ridicat părții, intimatul care nu s'a prezentat în apel, neputând face opoziție contra hotărîrei care admitea apelul și reforma prima sentință numai pe motivul lipsei intimatului de la înfațișare, de și pentru el pleda cambia din dosar, se vedea cu toată dreptatea în imposibilitate de a putea ajunge la realizarea creanței sale, și lucrul se explică: hotărîrea achitătoare dată în apel constituia o autoritate de lucru judecat față de care o nouă acțiune în baza aceleiași cambii era imposibilă.

Iată de ce soluțiunea dată mai înainte de unele Tribunale și Curți era neequitabilă și injustă,

(1) Vezi Codul de procedură civilă Alexandrescu, Cesărescu, Mironescu, pag. 257.

pentru-că se putea ajunge indirect la eludarea unei obligațiuni, iar hotărîrea Inaltei Curți de ca-sație ce adnotăm, e menită să restabilească ade-văratele principii de drept și justiție.

Victor Al. Duculescu

Advocat

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția II

Audiența de la 2 Noembrie 1902

Președenția D-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

Ioan Calmuschi cu Nuhăm Cuten

Decisia corecțională No. 1202

Calomnie.— Denunțare calomnioasă.— Elementele a-cestui delict.— (Art. 298 din codul penal).

Pentru existența delictului de calomnie pre-văzut de art. 298 din codul penal nu este sufi-cient ca să existe o denunțare calomnioasă fă-culă în scris înaintea unei autorități, ci trebuie pe lângă aceste caractere materiale ale delictului, să existe și elementele moralității sale, adică să fie recunoscută calomnioasă, și ca să poată fi recunoscută calomnioasă, trebuie să întrunească două condițiuni esențiale: falsitatea faptelor im-putate și reaua credință a denunțatorului, căci ori cât de temerară ar putea fi apreciată o de-nunțare, totuși ea nu poate fi calificată de ca-lomnioasă dacă nu se constată că a fost pornită dintr'un cuget rău: acela de a face rău denun-țatului, și știința pentru denunțator că faptele ce le denunță sunt neadevărate ().*

Curtea deliberând,

Asupra apelurilor făcute în termen pe de o parte de partea civilă Ioan Calmuschi, iar pe de altă parte de inculpatul Nuhăm Cuten contra sentinței Trib. Botoșani cu No. 981 de la 30 Mai 1902, prin care numitul inculpat este condamnat la 50 lei amendă în folosul statului cu restricția art. 28 C. p. în caz de insolabilitate, și să plătească lui Ioan Calmuschi suma de 200 lei despă-gubiri civile găsit culpabil de delictul de denunțare calomnioasă;

Ascultând pe părți în susținerile lor și pe d-l pro-curator general A. Suci în rechișiunile sale;

Având în vedere că din toată instrucțiunea urmată în cauză se constată în fapt următoarele:

Nuhăm Cuten, reclamă telegrafic procurorului Trib. Botoșani că, încredințând casierului comunei Hârlău I. Calmuschi un mandat pe numele Z. Bercovici în va-loare de 457 lei 85 bani, casierul a reținut mandatul, dar banii nu i-a achitat, cere intervenția autorității. Procurorul dă ordin telegrafic suprefecturii plășei Co-sula a ancheta cazul, și Calmuschi fiind tradus înaintea Trib. corecțional Botoșani, Trib. prin sentința sa No. 1511/901 achită pe Calmuschi de delictul de abus de încredere ce i se impută, nefiind adus de Cuten nici o probă scrisă întru sprijinirea reclamațiunii sale, iar dovada cu martori este neadmisibilă pentru a se do-vedi neexecutarea cu rea credință a unui contract de deposit peste cele recunoscute de inculpat, fiind oprit ca pe calea penală să se dovedească prin martori în profitul unei părți ceia ce nu era permis acelei părți să probeze pe calea civilă. În contra acestei sentinți

Cuten face apel care e respins ca neîntemeiat de această Curte secția I, prin decisia No. 1172/901. În urma acestei decizii Calmuschi intentă acțiune penală contra lui Cuten înaintea Trib. Botoșani pentru denunțare calomnioasă și Tribunalul prin sentința sa No. 981/902 condamnă pe Cuten la 50 lei amendă în folosul statului și să plă-tească lui Calmuschi 200 lei despăgubiri civile, după cum s'a arătat mai sus;

Considerând că, pentru existența delictului prevăzut de art. 298 C. p. nu este suficient ca să existe o denun-țare calomnioasă, făcută în scris, înaintea unei autori-tăți, ci trebuie pe lângă aceste caractere materiale ale delictului, să existe și elementele moralității sale, a-dică să fie recunoscută calomnioasă, și ca să poată fi recunoscută calomnioasă, trebuie să întrunească două condițiuni esențiale: falsitatea faptelor imputate și reaua credință a denunțatorului, căci ori cât de teme-rară ar putea fi apreciată o denunțare, totuși ea nu poate fi calificată de calomnioasă pentru a face pe de-nunțator pasibil de penalitatea prevăzută de art. 298 C. pen. dacă nu se constată: I) Că denunțarea a fost pornită dintr'un cuget rău, -- acela de a face rău de-nunțatorului -- și II) Știința că faptele ce le denunță sunt neadevărate;

Considerând că atunci când Curtea s. I găsește ca și Tribunalul inadmisibilă proba testimonială adminis-trată la primele cercetări în urma reclamațiunii lui Cuten, nu înțelege a stabili în fapt, că cele susținute de Cuten n'ar avea existență, ci numai că ase-menea dovadă după lege, nu poate fi administrată pentru dovedirea depositului față cu quantumul sumei în litigiu; că imposibilitatea de a dovedi juridicește un fapt nu corespun e în tot-d'a-una cu însăși neexistența faptului, cum e în specie, căci dacă depositul nu a putut fi stabilit cu marturii: Hascal Bacalu, Sane Su-văș, Iosub Livadariu, Constantin S. Șerban și Mihaï Săvescu, din arătările lor reese însă evident că, în ade-văr, Calmuschi a reținut mandatul, pentru ca Cuten să-i aducă o ladă de fier ce Calmuschi o avea la el ca gaj pentru o datorie;

Că ast-fel fiind, apelul inculpatului Nuhăm Cuten ca-lă a fi primit de Curte, care reformând sentința Tribunalului urmează a-l achita de delictul ce i se impută, apărându-l de verii ce penalitate și despăgubiri civile, respingând deci apelul părții civile Ioan Cal-muschi.

(ss) I. I. Vrânceanu, A. G. Hinna, T. Crivăț, I. Sinescu, V. Pretorian.

p. grefier (s) G. S. Gheorghiu

JUDECĂTORIA OCOLULUI HUȘI

Audiența de la 7 Martie 1903

Iancu Aisman cu Pavel Ciobanu

Cartea de Judecată No. 424

Bilet la ordine.— Acțiunea purtătorului contra emi-tentului.— Dacă este o acțiune cambială.— Exercițiul ei.— Dacă se cere vre-o condițiune.— Dacă se poate e-sercita fără protest.— Acțiunea pentru care se cere pro-test.— Acțiune recursorie.

Cambie.— Acțiune cambială.— Opozițiune.— Interzi-cerea dreptului de opoziție.— Dacă dreptul de opoziție este interzis numai debitorilor sau și creditorilor.— (Art. 349 din Codul comercial).

1. *Acțiunea ce o are purtătorul unui bilet la ordin contra emitentului este o acțiune cambială directă sau principală, pentru exercițiul căreia legiuitorul nu cere absolut nici o condițiune, putând purtă-torul să reclame pe emitent în tot timpul până la prescrierea acțiunii, fie că se va fi făcut sau nu protest, pentru că protestul se cere numai pentru acțiunea recursorie.*

(*) Același principiu a pus și Curtea de apel din București s. I, în afacerea Șoarec cu Emil Costinescu, vezi *Curierul Judi-ciar* No. 20 din 1903.

2. *Dispozițiunile art. 349 din Codul comercial, modificat, în anul 1900, relative la interzicerea dreptului de opoziție în materie cambială, sunt aplicabile numai față de debitorii iar nu și față de creditorii cărora li s'au respins reclamația ca nesusținută.*

Judecata,

Având în vedere incidentul, propus de părât, de a se respinge opoziția reclamantului, contra cărței de judecată No. 232/903, sub cuvânt că, în materie cambială, nu există drept de opoziție;

Având în vedere că, prin cartea de judecată No. 232/903, s'a respins reclamația, introdusă de Iancu Aisman contra lui Pavel Ciobanu, pentru suma de lei 67, datorită în baza unui bilet la ordin, ca ne susținută;

Având în vedere că reprezentantul reclamantului prin avocatul său, susține că, în specie, nu pot fi aplicabile dispozițiunile art. 349 Cod comercial, relative la pronunțarea hotărârilor fără drept de opoziție, pentru motivul că ne fiind protestată cambia, de care se servește în dovedire, a pierdut acțiunea cambială contra emitentului și în orî și ce caz, acele dispozițiuni, nu sunt aplicabile de cât în contra debitorilor cambiilor;

Considerând că acțiunea ce o are purtătorul unui bilet la ordin contra emitentului este o acțiune cambială directă sau principală, pentru exercițiul căreia legiuitorul nu cere absolut nici o condițiune, putând purtătorul să reclame, pe emitent, în tot timpul până la prescrierea acțiunii, puțin împoartă dacă va fi făcut sau nu protest, pentru că protestul se cere numai pentru acțiunea recursorie;

Că dar în specie, reclamantul n'a pierdut acțiunea cambială contra părâtului prin lipsa protestului

Considerând că dispozițiunile art. 349 Cod comercial, relative la pronunțarea hotărârilor, date asupra cambiilor, fără drept de opoziție, fiind concepute în termeni generali s'ar părea că în toate cazurile, fără nici o distincțiune, trebuie aplicate;

Considerând că aceste dispozițiuni nu trebuie a fi luate în mod izolat ci trebuie să fie interpretate ținându-se seamă de cele-alte dispozițiuni cuprinse în art. 349 Cod com., precum și de intențiunea și scopul ce a avut legiuitorul când l'le-a votat;

Considerând că legiuitorul din 1887, prin art. 349 Cod com., a vroit să împedice pe acei ținuți la plata cambiei, adică pe debitorii ei, care vor fi tentați să caute sau să scape definitiv de plată sau să înlăziese de a propune diferite excepțiuni care se acomodează rău cu polița, care prin natura ei reclamă și iuțeală și siguranță în plată;

Considerând că legiuitorul din 1900, adăugând încă două aliniate la art. 349 Cod com., a avut tot ca țință principală de a imprima cambiei caracterul monedei circulătoare și în acest scop a împedecat încă mai mult șicanele și trăgările ce se pot face de debitorii răi platnici, luând măsuri ca ea să se poată încasa, cât mai curând, prin scurtarea termenelor de judecată și prin luarea dreptului de opoziție.

Că dar, rezultă, în mod evident, că dispozițiunile art. 349 Cod com. privesc numai pe debitorii și prin urmare tot numai lor li s'au interzis și dreptul de a opoza hotărârile date în lipsă.

Că aceasta reiese și din modul cum să exprimă legiuitorul, care declară ca inadmisibilă opoziția numai contra hotărârilor date asupra cambiilor; ori, când se respinge reclamațiunea ca nesusținută, hotărârile date nu se pronunță asupra vre-unei cambii, de oare-ce au lipsit reclamantul spre a o prezenta în dovedire.

Pentru aceste motive, respinge incidentul.

Judecător (s) Const. G. Vasiliu.

Adnotație.— Prin această carte de judecată se pretinde că art. 349 ast-fel precum a fost modificat în 1900, este aplicabil în ceea-ce privește dreptul de opozițiune, numai debitorului cambiei (în speță emitent) nu și creditorului care a lipsit de la prima înfățișare, pentru care ar exista intact dreptul de opoziție, ridicat de art. 349 în materia cambială.

Ni se pare arbitrară această distincțiune.

În adevăr, legiuitorul a dispus, că acțiunile cambiale, fie de competența judecătorielor de ocoale, fie de a tribunalului, și apelurile făcute în contra hotărârilor de la prima instanță în această materie se vor judeca în termen de o lună de zile și cu precădere. Hotărârile date asupra cambiilor atât la prima instanță, cât și în apel, vor fi fără drept de opoziție (art. 349 al. 4⁽¹⁾). Prin urmare, din textul clar al acestui articol rezultă că hotărârile asupra cambiilor se dă fără drept de opoziție, fără a distinge dacă partea care a lipsit este debitorul sau creditorul cambiei. A distinge judecătorul acolo unde legea nu distinge, este a face legea iar nu a o interpreta, și a cădea în arbitrar, de la care trebuie în tot-d'auna să se abție, mai cu seamă în materie de procedură, ori cari ar fi considerațiunile ce le-ar avea în vedere.

Legiuitorul din 1887, nu prevedea această dispoziție, care s'a părut utilă celui din 1900, pentru accelerarea judecăților cambiale, mai cu seamă în urma suprimării art. 347, după care acțiunea cambială trebuia comunicată în termen de 15 zile, sub pedeapsa de decadență față de giranți, și a zis: vom face ca apelurile contra hotărârilor de prima instanță să se judece în termen de o lună de zile și hotărârile ori-cari ar fi ele să fie pronunțate fără drept de opoziție. Legiuitorul prin necomunicarea hotărârilor în materie cambială și prin refuzarea dreptului de opoziție, nu s'a gândit la alt-ceva de cât la scurtarea judecăților, și nici n'a putut să se gândească ca să dispenseze pe creditor de a nu se înfățișa la acțiunea cambiară pe care el a declarat-o urgentă. Această dispoziție este de o potrivă luată și față de creditor ca și față de debitor.

Care ar fi consecințele admițând dreptul de opoziție reclamantului creditor care a lipsit la prima înfățișare? Ar fi comunicarea hotărârei atât la prima instanță (art. 105 l. j. ocoale) cât și la a doua instanță conform Procedurii civile ordinare, și atunci judecata apelului s'ar pertracta

(1) Prin cuvântul hotărârile, trebuie să înțelegem și cărțile de judecată, ca și sentințele de oare-ce termenul este generic. (Vezi asupra cărței de judecată a jud. ocol. I Galați, Remus Benișache, Curierul Judiciar No. 13/903 p. 11, adnotația d-lui Gr. Maniu.

într'un termen mai mare de o lună, contrar voinței legiuitorului din al. 4 al art. 349 Cod. com. Și atunci s'ar călca încă o dată art. 349 prin comunicarea primei hotăriri la care a lipsit reclamantul, ceea-ce ar fi în contra art. 349 al. ultim., care dispune că termenul de apel în materia cambială va curge de la data pronunțării hotăriri de la prima instanță, iarăși fără distincțiune de reclamant sau pârît.

În fine, legiuitorul, ține clar, că hotăririle în *materie cambiară* nu sunt supuse opozițiunii, și din momentul ce reclamantul a făcut cererea pe baza cambiei, suntem în materie cambiară, și puțin importă faptul pe care se bazează cartea de judecată sus menționată, că reclamantul lipsind n'a prezentat cambia în dovedire, căci tot suntem în materie cambiară, și el poate să n'o prezinte nici dupe opoziție, nici în apel, dar aceasta nu va să țină că hotărârea nu e pronunțată într'o asemenea materie. De alt-fel reclamantul dupe noua procedură civilă trebuie să comunice copia titlului pe care și sprijină reclamațiunea.

Conchidem dar și ținem că distincția pe care o face această carte de judecată este arbitrariă, neprijinită pe nici o considerațiune juridică.

C. N. Toneanu

PROCEDURA VERIFICĂRII CREANTELOR

in

MATERIE DE FALIMENT

(Răspuns d-lui Al. Negrescu)

În «Dreptul» No. 21 din 13 Martie a. cor., d-l Al. Negrescu jude sindic la trib. Iași mi-a făcut *o noare* unui «scurt răspuns» (?) la «Câte-va observațiuni asupra procedurii verificării creanțelor», publicate de mine în No. 6 din 19 Ianuarie a. cor. al aceluiași ziar, prin care și-a propus, cum previne de la început pe cetitor, «să completeze» spusele mele. Ceiind critica d-lui Negrescu, nu greu mi-a fost să mă încredințez că d-sa departe de a căuta să mă completeze, se pune într'un desacord vădit cu vederile exprimate de mine, înlocuindu-le prin vederi tot atât de puțin juridice, pe cât de slab documentate.

Nevoind a abuza de coloanele acestui ospitalier ziar, voi intra, foarte pe scurt, în fondul celor susținute de d-l Negrescu.

În prima parte a articolului său, d-l Negrescu constată ca și mine că, legiuitorul comercial din 1895 revenind asupra sistemului legiuitorului din 1887, adoptat de legiuirea italiană, a hotărât ca, în loc ca verificarea creanțelor să se facă pe rând și în intervalul de timp de la declarațiunea lor și până la epoca fixată prin sentința declarativă a falimentului pentru închiderea procesului verbal, să se facă *odată pentru tot-d'a-una* la acea dată. Nu mai e vorba de «închiderea», ci de încheierea procesului verbal. D-l Negrescu în articolul său de 5 coloane găsește prilejiul să se ocupe nu mai puțin de cât o coloană întregă pentru a repeta același lucru, iar la sfârșit amestică ast-fel ideile ca cetitorul să creadă că numai din pana d-sale, a ieșit adevărul, pe când eu așa fi susținut cu totul alt-ceva!

Am mai susținut și demonstrat că până în momentul când se comunică judelei sindic statul creditorilor, acesta în *mod legal* nu poate procedea la nici o informațiune și că termenul de 5 zile acordat în acest scop fiind prea scurt, sindicul poate fi surprins la ziua verificării prin producere de creanțe nesincere al căror temei să nu-l poată îndeajuns controla. D-l Negrescu, prefăcându-se că nu înțelege rostul observațiunii mele, îmi obiectează cu gravitate: «Judele sindic trebuie să fie în o neadormitate activitate ca un bun administrator. El trebuie să consulte registrele, corespondența să facă bilanțul etc., etc. Tăgăduit-am eu însă vre una din atribuțiunile judelei sindic, ori era aci vorba numai de îndatorirea sindicului de a procedea în mod legal la un act de instrucțiune oare care, de a ordona un preparator etc, spre a se încredința de sinceritatea și realitatea creanțelor prezentate pentru *verificare*. Eu susțin că termenul de 5 zile e prea scurt, altul ar putea susține că e prea lung. Cestiune de apreciere deci. Ce controversă juridică încapă aci, onorate coleg?»

Dar să admit că d. Negrescu are dreptate și că sindicul are tot timpul trebuitor de a cunoaște deja *a priori*, cum se exprimă d-sa, *rânile* fie-cărei creanțe și poate dispune cum tot d-sa recunoaște ca să se ia toate măsurile utile «pentru a descoperi adevărul la ziua verificării». Ce reese de aici? De sigur că chemarea sindicului e mult mai serioasă, că rolul său cu ocaziunea verificării creanțelor e hotărîtor. D-l Negrescu scapă din vedere însă consecințele logice ce reese din proporțiunile ce însuși d-sa le dă rolului unui adevărat sindic și pentru că eu am susținut și dovedit că sindicul *in dubla sa calitate de judecător și reprezentant al intereselor tuturor creditorilor*, poate respinge chiar în lipsă de contestație o creanță care nu-i justificată, d-sa ca un adversar ce se respectă adoptează opiniunea potrivnică, reducând de o dată și pe neașteptate rolul judelei sindic la acela al unui simplu biuroș de înregistrare.

Să ne închipuim un falit care are pe principalii săi creditori în străinătate. Falitul de convență cu preinșii creditori din țară se încearcă a strecura la verificare, pentru a compune pasivul falimentului, cambii de complezență emise în ordinul unor persoane interpusă. După *a doua* teorie a d-lui Negrescu, Sindicul, în lipsă de contestațiune, e ținut să consfințească cea ce călî-va creditorii de rea credință se înțeleg să facă în detrimentul mesei credale pe care o represintă și ale cărei interese are datoria de a le apăra *neadormit*?

Am mai susținut neadmisibilitatea dreptului de opozițiune contra sentințelor date de trib. asupra contestațiilor la verificare în cazul art. 772 și 775 Cod. com. bazându-mă pe art. 944 din același Cod. D-l Negrescu găsește că acest art. e străin de materie, de și în ce privește căile de reformare se referă în mod expres la art. 775. Cea-ce e mai nostim, d-sa zice că nu e *nicî timpul* *nicî locul* a insista asupra lui! Întreb pe d-l Negrescu — pentru că și d-sa îmi pune o serie de întrebări (1)— gânditu-s'a dacă dreptul de opozițiune e admisibil contra *decisiunilor Curților de apel* date în aceeași

(1) Era de așteptat ca d-l Negrescu punând cestiunile, cu imputarea de a nu mă fi ocupat de dănele, să le dea d-sa rezolvare necesară.

«La toate acestea, d-l Potez păstrează tăcere. Noi, zice d-l Negrescu, răspundem afirmativ, *fără a mai pune motive pentru prezenta*».

materie și dacă s'a gândit, cu care text de lege resolvă d-sa această cestiune?

E neîndoios că în ambele cazuri numai art. 944 răspunde la întrebarea noastră, ca și pentru sentințele trib. date în lipsa unor creditori — mai târziu oponenți—, rațiunile fiind aceleași: celeritatea și urgența materiei.

D-l Negrescu mai pretinde că greșit am afirmat că cererile pentru verificarea creanțelor adresate judelei sindic conf. art. 780 se fac pe timbru de 10 lei. Partea va prezenta cererea pe *timbru de 30 lei*, lămuresc d-l Negrescu.

D-sa confundă timbrul de 10 lei cu taxa specială de 20 lei cerută de art. 23 din legea timbrului, pentru a putea găsi și aci o neexactitate din partea mea. E adevărat că această taxă care e în bani se poate înlocui prin hârtie timbrată, însă nu mai puțin adevărat e că partea poate prezenta cererea pe timbru de 10 lei și *recipisa administrației financiare constatând că a achitat taxa de 20 lei*, pentru ca d-l Negrescu în calitatea sa de jude sindic să nu i poată refuza cererea.

Unde e aci contradicția onorate coleg?

Mai departe, d-l Negrescu comite o neexactitate și mai gravă. D-sa îmi atribuie că aș fi susținut în articolul meu că judele sindic nu e competent în cazul art. 772, a judeca contestațiunile la verificarea creanțelor civile în valoare mai mică de 1500 lei neobservând că eu mă refeream la sistemul legiurei *italiane* și că în dreptul nostru mă preocupam numai de contestațiile prevăzute de art. 774, care face competent tribunalul, iar nu pe judele sindic căruia tocmai asemenea contestațiuni trebuiesc notificate, deci într'un caz cu totul *special*. Bine a'ți mai citit și pătruns articolul meu, d-le Negrescu!

Tot d-sa găsește nemerit că s'a suprimat termenul de 8 zile în lăuntru cărui tabloul creditorilor sta depus anterior legii actuale la grefă, pentru ca cei interesați să ia cunoștința de dânsul și să l conteste și motivul? Ar putea fi ignorată depunerea de creditori neglijenți. D-l Negrescu recunoaște totuși indirect răul, susținând că s'ar putea remedia cu art. 292 Pr. civ. care permite rectificarea în caz de descoperiri de erori de calcul. Contestăm că un asemenea text de lege care se aplică numai la rectificarea erorilor materiale strecurate în dispozitivul *deciziunilor judecătorești* să și poată avea aplicațiunea sa în cazul de față. Ar fi și nepractic. La ce ar mai folosi unui creditor care ar descoperi eroarea după ce repartitia sumelor ar fi deja făcută? De altminteri însuși d-l Negrescu mărturisese necesitatea îngăduirii unui interval de la întocmirea tabloului de repartitie, pentru ca creditorii să se poată împotrivi, la înscrisurile greșit făcute, cea ce se și urmează în practica tribunalelor.

Dacă însă un asemenea termen e reclamat de însăși practica lucrului, de ce d-l Negrescu se ridică cu așa tărie împotriva unei dispozițiuni de lege care ar consacra-o. Noi nu înțelegem, iar cetitorii vor aprecia.

Mai întrebăm pe D-l Negrescu, de unde deduce d-sa că dacă tribunalul amână verificarea, nu mai e nevoie de *noii chemări*? Dar dacă un creditor crede necesar a da *jurământ* altui creditor contestat, a l chema la *interogator* ori tribunalul său *Curtea* (2)

(2) Jurisprudența Curții de apel din Iași e în sensul că părțile trebuiesc în asemenea caz citate, iar procedura îndeplinită prin *Corpul de Portărei*. Ne mirăm că nu l la cunoștința D-lui Negrescu.

incuviințează *dovada cu martori*, chemările sunt suprimate și în caz negativ prin ce organ sunt făcute? D-l Negrescu socotesce că creditorii trebuiesc chemați prin grefă, însă numai în cazul art. 780 C. com. când se cere de la judele sindic verificarea unei creanțe posterior dresărei procesului-verbal de verificarea celor l-alte creanțe, iar pentru dovedirea celor spuse dă ca exemplu cazul... falitului fugit în America. «Cum se va asculta pe falit?» întrebă d-sa «*prin telegrafia fără sârmă*?» Nu «prin grefă» răspunde, în dorința sa de a fi ironic D-l Negrescu.

Cititorii vor aprecia întru-cât exemplul falitului chemat din America fie prin telegrafia fără sârmă fie prin grefă, resolvă cestiunea de a se ști dacă creditorii... din Europa trebuiesc chemați sau nu la verificare în cazul art. 780 și în caz afirmativ în ce formă.

Dispozițiunea de lege care prevede că chemările, când verificarea se face de judele sindic, nu de tribunal, în urma unei contestațiuni, se fac prin sindicatul tribunalului, iar nu prin grefă, cum pretinde D-l Negrescu, se rostește destul de limpede în acest punct: «Chemările în acest caz, se rostește art. 771 C. com., se fac prin *sindicatul tribunalului*». Legea zice «în acest caz». E vorba deci de o excepțiune la dreptul comun care nu se poate întinde prin interpretare, fără a te lovi mai întâi de legea timbrului.

În sfârșit D-l Negrescu, în dorința neînfrănată de a mai găsi vre-un cusur în articolul meu, care l'a pus în atâta vâlvă închee ast-fel: «Din notele ce D-l Botez pune sub observațiunile sale *se pare* că d-sa admite că ori-ce creditor ipotecar sau privilegiat este obligat a și verifica creanța sa. Lucrul e neexact».

Pe un «se pare», se întemeiază D-l Negrescu, spre a și broda critica sa!

Însuși d-sa adaogă: «lucrul e neexact». Nu e de nevoie să adaogim și noi.

Acestea am avut de întâmpinat la observațiunile D-lui Negrescu.

Corneliu Botez

Jud. de șed. la trib. Botoșani

INFORMAȚIUNI

Articolul d-lui Radu N. Mandrea „*Situația economică a României*” ce fusese anunțat ca v'a începe să apară în „*Curierul judiciar*”, în patru numere consecutive, fiind interesul să apară în broșură mai curând, s'a dat confrăților noștri de la „*Revista de Drept și Sociologie*”, cari l'au publicat în întreg, în ultimul număr ce a apărut săptămâna aceasta.

BIBLIOGRAFIE

Atragem atențiunea cititorilor noștri asupra primului caiet din RECUEIL GÉNÉRAL DES LOIS ET DES ARRÊTS (SIREY) apărut în Februarie 1903. În partea a IV-a, ce această însemnată revistă juridică, care apare de mai bine de 120 de ani, consacră jurisprudenței străine, cititorii vor găsi mai multe decisiuni românești, publicate și adnotate de *Directorul nostru*. Mulți din acei cari au scris în *Dreptul și în Curierul Judiciar*, precum: D-nii C. C. Ștefănescu, C. N. Busdugan, A. Juvara și alții, vor găsi numele lor citate alături cu cei mai mari jurisconșulți din Europa.